

A close-up photograph of a cat's face, focusing on its large, green, almond-shaped eye. The eye has a vertical slit pupil and a bright reflection. The fur around the eye is brown and grey. The title text is overlaid on the image.

✓
OR
K
KLÍČENÍ ŽEN

Miroslav Zach

V obklíčení žen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Zach

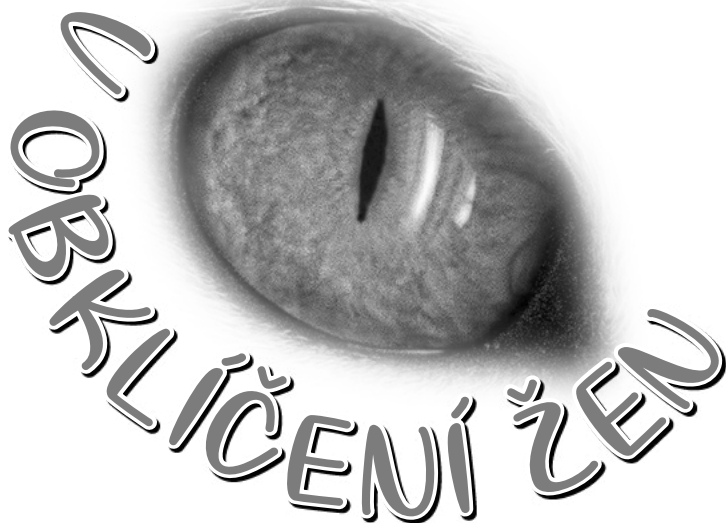
V obklíčení žen – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miroslav Zach

2025

● ■ pointa

ČÁST PRVNÍ

Ptáček v záři monarchie

V útulné kavárničce Kafičko v Truhlářské ulici měl Josef dostatek času třídit zážitky z dnešní cesty vlakem do Prahy. Vzpomínka na záhadnou krasavici ho rozpalovala. Venku je minus šest a vrstva zmrazků znásilňuje dlažbu všude kolem.

„Brrr, mrazivo,“ otřásl se Josef.

Ve vyhřáté kavárně u horkého svařeného vína se však příjemně rozmrzá.

„Jako v optimálně vytopené rakvi,“ usmál se pln optimismu.

Ona neznámá přistoupila v Pardubicích. V luxusním kupé zavoněla značkovým parfémem J'Adore, který u něho zpravidla vyvolával zasněné nálady. Elegantní moderní účes lemoval jemné rysy a její hluboké čokoládové oči zářily v oduševnělém nívó. Pěstěné ruce zdobené červenými nehty nejprve klidné, později rozkošně nervózní nepochybně vlivem Josefova charisma, jak se oprávněně domníval.

„Pravděpodobně touží poznat krásné chvílky a dělat si život hezčím,“ pomyslel si, když si ji s otevřenými ústy nápadně prohlížel. „Rozhodně netrpí nedostatečnostmi. Nádherné křivky! Možná už střední ročník, ovšem ty proporce! Silueta boků i ta romantická tvář!“

Bůh ví, proč si její pěstěný obličej nakonec připodobnil k výrazu *rozkošný ksichtík*. Vzdáleně mu totiž připomínal dávnou, docela nešťastnou lásku Marušku, kterou také nazýval *rozkošným ksichtíkem*. Byla stejný typ. Ovšem v poněkud skromnějším provedení.

Od jejího umělecky tvarovaného pozadí se neuměl odpoutat. Slibovalo až příliš mnoho neodhalených záhad. Na výstupním peronu Hlavního nádraží se proto metodou kavalírského sledování držel stále za ní. Užít si oné vznešené chůze, ladného kladení nohou a nemorálních myšlenek. Doufal, že si toho všimne. Rád by ji tím potěšil.

Zanedlouho však byly početné sledovací záměry trestuhodně zmařeny vzteklým vyzváněním mobilního telefonního aparátu. Jako obvykle nevhod volal bohatý zlatník Bída. Pochlubil se, že trpí zvýšenou plynatostí, která mu znemožňuje uzavírat úspěšné obchody, úžasné ho ale prý inspiruje k napsání nové kakofonie, která by mohla překonat Mahlerovu 10. symfonii. Ještě, než Ludvík Bída nezaslouženě zbohatl a stal se zlatníkem, dirigoval divadelní orchestr. Hudba zůstala jeho koníčkem. Pořídil si nahrávací studio a ve volných chvílích skládal symfonické básně.

„A jsem v koncích,“ pomyslel si Josef rozmrzele, neboť vlivem matoucího volání plynatého skladatele Bídy ztratil z dohledu onu neznámou krásku, a tím nezíská telefonní číslo, které by mu jistě vnucovala.

II.

Advokát JUDr. Norbert Nemluva smluvil schůzku s lobbistou Čestmírem Schlangem^{*)} na desátou hodinu v kavárně u hada ve Zlatnické ulici. Josef Ptáček se dostavil před desátou a zjistil, že kavárna u hada se tam nenachází. Obávaný lobbista Schlange se v následném telefonátu trpce vyjádřil, že doktor Nemluva je patrně dezorientován v důsledku prodělaného kolonoskopického vyšetření, které mu zabraňuje mluvit srozumitelně. Schůzka je prý ve skutečnosti domluvena až na třináctou hodinu a kavárna se samozřejmě nejmenuje u hada, nýbrž Kobra.

Kavárna Kobra se tam ovšem také nenacházela. Ani po bedlivém pátrání nebyla Kobra Josefem nalezena. Pouze jakýsi noční bar skromně označený nápisem *Krokodill* na nenápadné vlaječce vyvěšené nad širokými domovními vraty jednoho z řady palácových domů. Nabízelo se vysvětlení, že Čestmír Schlange možná zaměnil krokodýla za kobru, neboť nemusí být dostatečně zoologicky vzdělán. Ptáček tedy směle

^{*)} Schlange – něm. had

vstoupil do rozlehlé dvorany paláce a hned u recepce úlekem ustrnul. Recepční byl nápadně podoben slepému vraždícímu monstru z filmu *Mrtvé oči Londýna*, se kterým se od dětství nikde nechtěl potkat, natož zde v Praze za bílého dne. Onen pracovník bezpečnostní služby se zjizveným obličejem, holou lebkou a výzorem King Konga však o Josefa nejevil sebemenší zájem. Zjihlým pohledem byl zcela pohroužen do četby francouzských milostných veršů ve sbírce *Galantní poezie*. Na velmi obezřetný Josefův dotaz obrovitý recepční vysokým jiskřivým hláskem potvrdil, že v suterénu se nějaký bar dozajista nachází. Je prý ale trvale uzavřen, takže ať se tam někoho poptá.

Po dalším telefonátu s Čestmírem Schlangem vyšlo najevo, že místem důležitého setkání je nedaleká restaurace jménem Nostalgie, kterou ovšem Schlange důvěrně přezdívá Kobra. Josef Ptáček následně polohu restaurace Nostalgie úspěšně odhalil, avšak zbývající čas do konspirativní schůzky se Schlangem a Nemludou se rozhodl strávit v útulné kavárničce Kafičko, kde si v bezpečí a klidu samoty hodlal třídit rozbujelé myšlenky.

III.

Josef Ptáček, po domácku přezdívaný Jája, působil vysoce distingovaným dojmem. Znalci jeho života se shodují, že v kolektivu býval vždy oblíben pro své přátelské chování, galantnost, humor a zřídka i díky smyslu pro odpovědnost. Maminka Věra se o něho stále vzorně starala, pěkně ho oblékala a láskyplně oslovovala Jájo, což se mu příliš nezamlouvalo, proto ji věčně marně napomínal, aby ho před lidmi oslovovala alespoň Jozífkou, když už ne mužným Josefe.

Přes okno prohráté kavárničky Kafičko se nyní hodlal dočasně oddávat nicnedělání a kritickému pozorování chodců, pokojně procházejících Truhlářskou ulicí. Tuto vysoce sofistikovanou metodu zahálky si osvojil na pracovních cestách v Římě. Aby dobře reprezentoval a působil jako vzdělaný

člověk, nonverbálně dával najevo, že v duchu pomlouvá domorodce, procházející kolem kavárny, kde obchodně vysedával se svými italskými partnery. Díky tomu ho časem začali považovat za italsky smýšlejícího a sobě rovného, čímž dosáhl pozoruhodných obchodních výsledků. Vlivem přirozeného jemnocitu později nahradil nekorektní slůvko *pomlouvání* zdvořilým úslovím *kritické pozorování*.

Zahálčivý čas v kavárně Kafíčko plynul příjemně. Povznášející orchestrální melodie umocňovaly opojné působení lahodného svařeného vína z vinařství Holacký a vydatnou měrou přispěly k rozvoji Ptáčkova dobrého rozmaru.

„Měla hluboké zasněné oči s občasným zábleskem ušlechtilého nivó. Jsem si jist, že touží po upřímné lásce muže, jako jsem já,“ ponořil se Josef Ptáček opět do hřejivých úvah nad neznámou krasavicí z vlaku.

Náhodným pohledem na hodiny byl ovšem nucen tok vzletných myšlenek přerušit. Čas zbývající do konspirativní schůzky v restauraci Nostalgie se pomalu naplňoval. Ptáček poznenáhlu zesmutněl ze své budoucnosti. Uvědomil si, že kavárenskému povalečství se v nejbližší době nebude moci věnovat naplno. Když nic nedělal a měl čas, tak se mu nechtělo. Kavárny často zanedbával. Teď by se mu chtělo, ale čas nemá.

„Jak vrtkavé je ono kavárničení,“ povzdechl si.

Ve stejné chvíli ho dosti nevychovaně počal očichávat neznámý Jorkšírský teriér, který se k němu nenápadně přiblížil po červených barových stoličkách. Dosud ukázněně seděl u baru na stoličce vedle své opatrovnice, která si tam dopřávala pravidelné polední vinné menu. Dnes zvolila Tramín červený.

Teriér letmo Josefa pozdravil a vetřel se na jeho místo, aby mohl přes okno mlsně hledět do zledovatělé ulice, přičemž se tvářil velmi zachtívavě. V mrazu se tam procházel pán se zlostným výrazem ve tváři. Venčil krásnou, leč značně pyšnou Jorkšírskou teriérku. Držel ji v podpaží jako diplomatku a ona odtud vulgárně smýšlela o kolemjdoucích. Naznačoval to její

přezíravý pohled, jistě ne nepodobný svému pánovi. Zřejmě ji nesl od kadeřníka, neboť měla nový účes s několika copánky s mašličkou a nahoru vztyčeným culíkem. Chodit po chodníku se asi obávala, což Ptáček chápal. Ale ty vulgarismy! Proč?

„To je ale parádnice, Pindo, co?“ s porozuměním Josef oslovil přihlížejícího pejska.

„Pane, neurážete ho. On pro vás není žádný Piňďa, to je Oskar, vid' Oskárku,“ navazovala známost postarší dáma dokonaleho držení těla a sportovní figury, která ostře kontrastovala se všeobecným úpadkem současné figurální kultury.

„Asi bývalá přebornice v hodu diskem,“ vyjádřil se k tomu Ptáček v duchu. Navenek si ovšem afektované dámy nehodlal všimnout a opět oslovil pejska: „Tak ty jsi, Oskar, Pindo?“

Dáma se netvářila nikterak přátelsky. Otevřela ústa naprázdno a zaskočena skotačivou škytavkou zavelela: „Pojď ke mně, Oskárku, nenecháme se tady pa... pánem urá... urážet.“

„Proč, vždyť Piňďa je roztomilý oslovení pro pejska, že Pindíku?“ oponoval Josef rozvázně.

„Není!“ vášnivě ho přerušila. „To není vhodné oslovení pro pe... pejska! Poznala jsem v životě jednoho vysokého basketbalistu. Cha, chá. Dokonalá muskulatura. Diskobolos. Černooký krasavec a ku... kudrnatý. Měl ho ale tak zanedbatelného, až to bylo trapné. Říkali mu Pi... Piňďa!“

Po krátké pomlce vyplněné překlopením sklenice Tramínu červeného do svého nenávratna pokračovala již klidněji: „Dopadl dobře, stal se z něho velký sportovní boss na malém městě.“

Josef pochopil, že další vývoj situace by mohl vést k eticky nepřijatelné konverzaci, proto se rozhodl svoji přítomnost v útulné kavárničce Kafičko ukončit. Do zimní nepohody vykročil s neujasněným míněním o oné postarší sportovkyni. Byl si jist, že takovou už někde viděl. Matně se rozpomněl, že možná ve výtahu mrakodrapu Sears Tower v Chicagu. Tam se to podobnými nevyjasněnými dámami jen hemžilo.

IV.

Síla ostrého mrazivého vzduchu ho překvapila. Praha mrzla. Ještě, že mu maminka před lety obstarala dlouhý obstarožní kožich zvaný duběňák. Užitečná věc. Sice váží nespočet kilogramů, ale je to drtič mrazu. Ostatně je lhostejno, jak vypadá, důležitá je výhřevnost a pocit, že ho má, protože už dvakrát se mu ho pokusili uloupit. Vždy v hotelu Four Seasons v New Yorku.

Uprostřed pochvalného přemítání o užitečnosti dvakrát neúspěšně odcizeného duběňáku ho bez upozornění z chodníku neurvale odstrčil urostlý rusovlasý mladík v košili, který se po zmrzlé dlažbě pohyboval bos. Než se nad ním stačil Ptáček zamyslet, anglicky ho oslovil jiný zanedbaný zrzek, jenž právě vylézal z neznámého suterénního doupěte a nesmlouvavě žádal jakýsi *dárek*. Josef tedy zrychlil krok a spatřil, jak si bosý mladík sebevědomě vykračuje po ledových zmrazcích pražské dlažby, nikoho si nevšímaje. To zaujalo početný zástup ukázněných čínských turistů pozorně sledovaných několika albánskými specialisty na přebírání peněženek do úschovy. Čínská výprava přestala vnímat žvatlavého průvodce Prahou, disciplinovaně provedla čelem vzad a naplno spustila cvakání fotoaparátů.

Ve stejné chvíli Ptáček zahlédl za objemnými skly elegantních oken nedalekého Cafe Imperial skupinu obědvajících, silně štěbetajících Japonek. Nenadálý pouliční shluk je přiměl přestat štěbetat, chopit se aparátů a běžet na ulici vstříc vzrušujícímu zážitku. Kulantní personál Cafe Imperial počal jevit známky neklidu, neboť se obával, zda se Japonky nechystají nadšeně prchnout bez placení. Bosý mladík byl proto včas verbálně napaden pověřeným vrchním číšníkem ve smokingu a boxerských rukavicích a obviněn z úmyslného vyvolávání rozruchu, který nahrává přihlížejícím albánským sběratelům čínských peněženek a příležitostným japonským neplatičkám. Bosý výstředník sice při fotografování takticky zpomalil, dokonce i nemravně zapózoval, ale na chtivá

japonská děvčata nepočkal. Zrychlil a bystře zmizel. Japonky si na památku pořídily alespoň společnou fotografii s vedoucím čínské výpravy.

„Panečku, to bylo ale štěbetání. Jako v ptačí voliére v Kroměříži,“ pochvaloval si Ptáček neobyčejný zážitek.

V.

Vesele rozpoložen z nebývalé situace se Josef Ptáček posléze vydal do restaurace Nostalgie, kde se uvelebil v očekávání příchodu obávaného zákulisního hýbatele Čestmíra Schlangeho, jenž je v lobbistickém zákulisi znám také jako Had. Svého času mimo jiné proslul coby dvojitý asistent, kdy byl úspěšným poradcem hned několika ostře znesvářených ústavních činitelů současně.

Zanedlouho se do Nostalgie dostavil také mazaný advokát doktor Norbert Nemluva, jenž za normálních okolností mluvil málo, což bylo ale četnými znalci z právnických fakult považováno za klamavou advokátní lest. V odborných kruzích se dokonce mluvilo o takzvané Nemluvově taktické málomluvnosti. Nyní rozhořčeně sršel záští k neznámému pachateli, protože mu v blízkém Café Imperial nedovoleně vykradli batůžek, který mu sice na zádech stále visel, ale prázdný.

Doktor Nemluva mrzutě vypověděl, že pro dnešní dopolední smírčí jednání zde v Praze se prozíravě vybavil ortézou, francouzskou holí a batůžkem na zádech. Předstíral bolestivou frakturu kotníku, aby u protistrany vzbudil lítost. Údajně tím dosáhl impozantního snížení jejich obezřetnosti a možná i patřičných úlev, ovšem listiny to potvrzující se nyní nacházejí v rukou podsvětí.

Do Nostalgie se nenápadně vplížil vysoký tenký muž s větší hlavou.

„Čest,“ zasyčel na pozdrav směrem k výčepní servírce a přisedl k Josefovi.

Byl to Čestmír Schlange. Usedl a ihned mluvil. Hovořil obezřetně, přátelsky a usměvavě. Předvedl se jako vtipný

společník s nadhledem a Josefovi začal okamžitě tykat na znamení spřízněnosti. K bosému mladíkovi z ulice jen dodal, že je to nějaký blbec, co chodí bosky a exhibuje.

„Pokud exhibuje, bude patrně exhibicionistou,“ moudře usoudil Nemluva. „Ovšem ne všichni exhibicionisti exhibují.“

„Cože?“ reagoval Schlange po chvíli mlčení. „Nejsem si jist, zda rozumím tomu, co říkáš, doktore.“

„Tohoto exhibicionistu bychom měli nově řadit k nechráněným menšinám,“ zamyšleně vysvětloval Nemluva.

„K jakým menšinám?“ zvědavě se otázal Schlange. „Snad k menšině exhibicionistů?“

„K menšině vyznavačů filozofie bossingu, což znamená chodit bosky. Podle výroční policejní zprávy jsou diskriminováni, jelikož je policie často kontroluje,“ objasnil Nemluva, přičemž použil svůj oblíbený ponurý výraz ve tváři na znamení vážnosti situace.

„Pravděpodobně to znamená úplný opak,“ vstoupil do hovoru Ptáček. „Ve skutečnosti požívají rafinované policejní ochrany před negativními dopady dezinformačních webů, jež si proti nim platí obuvnické firmy. Nepřekvapilo by mě, kdyby zlostní číšníci z Cafe Imperial dostávali boty zdarma.“

„Z důvodu právní obezřetnosti nemůžeme vyloučit ani společenský protest. Ten člověk se veřejným utrpením v mrazu obětuje pro vyšší cíl vrácení planety do původního stavu, bez bot. Avšak stát jim na činnost dosud nepřispívá.“ Rozmluvil se Nemluva.

„Pravda, pravda. Jen ať exhibují, ať se v bezpečí obětují. Bude nutné založit nevládní organizaci na jejich ochranu. Umím si představit něco jako projekt státní finanční podpory komunity BSG. Nesmíme s tím příliš otálet. Žijeme přece ve dvacátém prvním století,“ s podnikatelským úsměvem naznačil Čestmír Schlange.

„Každá legrace něco stojí,“ nečekaně zakončila debatu nohatá tmavovlasá servírka, která se dostavila k jejich stolu učinit objednávku. Mimoděk přitom zatřepala objemným popředím, kupodivu dosud vzdorujícím zákonům gravitace,

což Schlangemu přivodilo duševní pohnutí a přivedlo ho na jiné myšlenky.

VI.

Zábavný vypravěč Čestmír Schlange mínil, že tady ta Zlatnická ulice byla vždy rájem šojtrů. V době, kdy se naproti v Paláci Legiobanky nacházelo ministerstvo, sem chodívali ctihodní úředníci hrávat karty v pracovní době. Odjakživa tomu říkali Kobra. Teprve nedávno Kobru přejmenovali na Nostalgiu, což se Schlangeho osobně dotklo a cítil to jako křivdu současného vývoje. A byl tu také sál, kde se pořádaly diskotéky. Snad už i za reálného socialismu to zde zároveň vonným fetem a podhoubím, čímž měl zřejmě na mysli mlčenlivé nadávání na poměry. A ta nohatá servírka s nijak neupozaděným pozadím, vytáhlá a štíhlá jako nitka, prý sem také chodívala tančit, ale to ještě nevěděla, že tady skončí.

„Je dobře, že tady je, protože jinak by sem už nikdo necho-
dil,“ prorocky konstatoval Schlange.

Během Schlangeova vzpomínání do lokálu vstoupila dvojice pracovníků celní správy v černých policejních kombinézách. Údajně na udání. Přišli prověřit, zda účtující nohatá servírka vydává zákazníkům účtenky EET. Předstírali kontrolu účtenek, ve skutečnosti bezmyšlenkovitě pozorovali přebujelou kapacitu servírčiných předních lákadel.

„Zavolám majitelku,“ řekla k tomu věcně a otočila se k nim zády, čímž jim poskytla podívanou také na zadní lákadla.

„Nemusíte nikoho volat, my si vystačíme jen s vámi,“ vzpomatoval se výřečnější celník a vyloudil chlípny úsměv, který Schlange označil za přihlouplý. Druhý celník podpořil prvního celníka střídavým tikem levého i pravého oka, přičemž levé jednoznačně působilo sebevědoměji, jelikož pravé ujíždělo – lidově řečeno – šejdrem.

„Minule mu to oko tak neujíždělo,“ vyjádřil se ke vzniklé situaci osamocený pozorovatel u vedlejšího stolu, pravděpodobně stálý host.

„No bodejť,“ dal mu za pravdu Čestmír Schlange. „Z přemíry podívané se mu vykolejilo.“

Zatímco si trojice vychutnávala první lahodné doušky Veltlínského zeleného z Dolních Dunajovic, v místnosti se nepozorovaně zjevila vystrašená babička s nápadným lejs-trem v ruce a obezřetně se rozhlížela. Jakmile spatřila vykolejené celníky, zatvářila se žalostně, se zřejmým úmyslem hořce bédovat nad případným nepříznivým vývojem celní kontroly.

„Vidíte. To je majitelka,“ znalecky podotkl zkušený Nemluva.

VII.

„Zajímalo by mě, kdo je kultivuje,“ tiše pronesl Schlange.

„No kdo? Školitelé. Absolvují speciální výcvikové kurzy,“ reagoval Nemluva překvapeně.

Zasněný Schlange však Nemluvu nevnímal, očka mu plála a téměř neslyšně pokračoval: „Zdá se, že by tě jimi uměla celého obtočit a zamknout na zámek.“

„Nejsem si jist, zda rozumím tomu, co říkáš Čestmíre,“ zrudl doktor Nemluva.

Josef Ptáček však porozuměl. Nekorektního monologu se zalekl a rychle zavřel ústa, jež měl dosud nedovřena, což se mu stávalo vždy, když se romanticky zahleděl. Raději se proto vyslovil pro jednání o tématech, kvůli nimž sem vlastně přišli.

„Nuže dobře, pánové, přejdeme tedy k nezábavné činnosti. Pojdme pracovat,“ povzdechl si Schlange s náznakem přepracovanosti. „Náš společný dobrodinec a investor koupil prosperující továrnu v moravském pohraničí. Přeje si, abys jmenovitě ty, Josefe, pracoval v dozorčí radě. Neboj se. Nebudeš dělat vůbec nic, postačí jen podepisovat, co je třeba. Ani tam nemusíš docházet. Plň si svoje sny. Máš přece nějaké koníčky, ne? Budeš předsedou té dozorčí rady. Všechno administrativně zařídí a veškerou agendu ti povede tady pan doktor Nemluva. Mezi námi, Josefe, nebude třeba vyvíjet žádnou nadbytečnou aktivitu. Ta firma v podstatě funguje sama. Současné provozní vedení je dostačující.“

Po krátké odmlce, vyplněné dalším ozdravným douškem svěžího Veltlinu, se Čestmír Schlange mírně zachmuřil: „Majitel si přeje vypracovat jakýsi vztahový audit. Nevím, co tím myslí, ale ty si jistě poradíš.“

„Jistě,“ zkušeně přikývl Ptáček.

„Tak a máme to za sebou,“ zakončil Schlange vyčerpaně, přičemž se obrátil na Nemluvu, zda k tomu chce něco dodat.

Advokát ovšem mezitím ztratil řeč. Schlange mu totiž současně poděkoval za další karafu moravského vína a nazval ho štědrým Bertíkem. Zděšený Norbert Nemluva pochopil, že by to měl zaplatit.

Pro doktora Nemluvu nastala vskutku bolestivá chvíle. Pocházel z bohaté hanácké vesnice, která po věky věků za své bohatství vděčila nebyvalé lakotě svých obyvatel. Norbertova rodina v tom šla vždy příkladem. Jeho předkové by se ho zřekli, kdyby se doslechli, že někomu platil v šenku.

Nemluva se obezřetně ohlédl. Svědomí uklidnil pevným rozhodnutím, že si útratu připočítá do mimořádných advokátních výdajů. Jinak by nevydělal, zchudl a musel se odstěhovat ze vsi. Jeho bratr Albert, starosta již ve dvanácté generaci Nemluvů, by politicky nepřežil a moci by se chopila ještě lakotnější opozice.

Čestmír Schlange zhluboka nasál z další sklenice zeleného Veltlinu, ponechal apatického Nemluvu v jeho nemluvení a Josefovi vysvětlil, že dalšími členy dozorčí rady budou generální ředitel Weczerek ze sousední továrny, do které investor rovněž vstupuje, a majitelka nedalekých lázní, hraběnka Marchfeldová. S hraběnkou se mají potkat za hodinu v restauraci Monarchie, jež se nachází v Paláci Lucerna ve Štěpánské ulici. Půjde o důležité setkání, jelikož jako jediná neznámého investora osobně zná. V Monarchii se daří všemu dobrému, mimo jiné i lahodným ryzlinkům, což prý Bertíka jistě potěší.

Norbert Nemluva se potěšeně nezatvářil. Odpověděl sverpým mlčením, přičemž jeho nepokojný zrak dával tušit nárůstu nebyvalé skepse z ničím nevyprovokované štědrosti.

VIII.

Nastal čas k přesunu do Monarchie. Lobbista Čestmír Schlange, posilněn zdravotně prospěšným nápojem z Dolních Dunajovic, při odchodu z Nostalgie bezostyšně lichotil nohaté servírce a sliboval, že přijde, až ona tady zase bude. Pod záminkou ruky políbení plynule přešel ke hlazení štíhlé ruky a planoucímá očima dával najevo své dojetí z jejích půvabů. Po úvodních hlubokých pohledech do modrých očí, zasazených do alabastrově bílého obličejce, nenechavý zrak lobbistův celkem očekávaně sklouzl k oné přední velkokapacitní nadílce a tam ustrnul. Pro doktora Nemluvu nastal další nepříjemný úkon ho z tohoto neplánovaného ustrnutí vysvobodit, přestože to planoucí Schlange za vysvobození téměř jistě nepovažoval.

Na čerstvém vzduchu se Čestmír Schlange vzpamatoval. Velkoryse rozhodl přivolat koňský povoz, neboť cesta pěšky zmrzlou Prahou do Štěpánské ulice se mu zdála příliš náročnou. Advokát Nemluva naopak hlasitě preferoval zdraví prospěšnou procházku a poukazoval na nebezpečí procházení, které by je v průběhu až dvou údajně předražených kilometrů mohlo v koňském fiakru postihnout.

„Čeho se bojíš? Je to naprosto bezpečné. Vždyť to platíš,“ šokoval Nemluvu rozverný Schlange.

Když doktor Nemluva neuspěl s návrhem na prospěšnou zdravotní procházku, navrhl alespoň povolat hraběnkou Marchfeldovou do blízkého Cafe Imperial, kde mohou vyčkat jejího příchodu při odpoledním čaji. Údajně tam panuje imperiální ovzduší, aristokratům prospěšné. Schlange se však hlasitě sarkasticky rozesmál, čímž ovšem nijak nepřispěl k rozptýlení Nemluvova chmurného rozpoložení.

„Mají tam nehorázně nízké ceny pro hraběnkou nevhodné,“ rozhodně prohlásil Schlange. „A na jídelním lístku používají názvů, kterým každý rozumí a ze kterých nejde strach, takže tam nikdo z významných osobností důležité záležitosti projednávat nechodí.“